

Arrest

nr. 101 480 van 24 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 november 2012.

1.3. Op 30 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Pashai, en geboren te zijn in het district Kuz Kunar in de provincie Nangarhar. De laatste veertien jaar voor uw vertrek woonde u echter in het dorp Bimbakot, gelegen in het district Dara-I-Nur, provincie Nangarhar. U was kleermaker in Afghanistan en verklaart 35 jaar oud te zijn. U bent gehuwd met A.(...) F.(...) en samen hebben jullie drie zonen en drie dochters. Uw gezin verblijft momenteel in Bimbakot.

Reeds sinds uw kindertijd was u beloofd aan uw huidige vrouw A.(...) F.(...). Toen de taliban aan de macht was in Afghanistan, had een bepaalde talib zijn oog laten vallen op uw toekomstige vrouw. Toen uw ouders de hand van A.(...) F.(...) vroegen aan haar ouders, gingen die akkoord. Op veertien jaar huwde u met uw verloofde, wat niet naar de zin was van de taliban. Twee maand na jullie huwelijk vielen zij uw huis aan. Uw vader werd vermoord, uw moeder geslagen en u werd beschoten in uw achterwerk. U kon echter ontkomen. Na deze aanval besloot u met uw volledige gezin te verhuizen van Naloma in Dara-I-Nur naar Bimbakot, bij de ooms langs moeders zijde. Na uw revalidatie startte u te werken als kleermaker. Daar kon u een rustig bestaan genieten.

U hoorde lange tijd niets van de taliban tot uw broer ongeveer vier jaar geleden tijdens zijn werk als politieagent omkwam in een hinderlaag van de taliban in het district Beshood.

Hierna was het weer een tijd rustig. Rond de eerste maand van 1390 (april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) viel de taliban echter 's nachts uw huis in Bimbakot aan. U kon opnieuw ontkomen doordat uw neven en andere stamleden de taliban konden verjagen.

Omdat u vreesde voor uw leven, besliste u het land te verlaten. U verliet Afghanistan twee maand nadien. Toen u niet meer in uw dorp te vinden was, werden uw kinderen en uw jongste broer opgewacht door de taliban aan hun school. Ze konden onmiddellijk weggkomen. Op 12 juni 2012 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw originele taskara (Afghaans identiteitskaart) neer, een originele brief van de school van uw kinderen over hun aanvaring met de taliban, een kopie van een brief van uw dorpsoudsten over uw problemen, originele foto's van uw broer en van het lijk van uw vader, Belgische medische documenten en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u onvoldoende geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas heel wat inconsistenties vertoont die uw geloofwaardigheid aantasten. Zo verklaart u dat u in 1378 op dertien of veertienjarige leeftijd huwde met A.(...) F.(...) (1999-2000 volgens de Gregoriaanse kalender). Twee maand later zou de taliban, die toen aan de macht was, u de eerste maal hebben aangevallen (CGVS, p. 12). Deze verklaring is opmerkelijk aangezien u op de dag van uw gehoor, anno 2012, verklaart 35 jaar oud te zijn (CGVS, p. 2). Dit wordt gestaafd door uw Taskara die aanhaalt dat u 28 jaar was in het jaar 1384 (2005 volgens de Gregoriaanse kalender). Indien u, ten eerste, daadwerkelijk op veertienjarige leeftijd zou zijn getrouwd, zou u dus in 1991 in het huwelijksbootje moeten zijn gestapt. In 1991 zwaaiden in Afghanistan echter nog de communisten de plak, waarna de Mujahedinperiode aanbrak alvorens de taliban in 1996 de macht overnam (zie info administratief dossier). Indien u, ten tweede, daadwerkelijk in het jaar 1378 zou zijn getrouwd, zou u 22 jaar zijn geweest, wat ook tegenstrijdig is met uw verklaringen, zowel op het CGVS (CGVS, p. 12) als op de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, punt 16). Bij DVZ verklaarde u, ten derde, namelijk 17 jaar geleden te zijn gehuwd. Volgens die verklaring zou u dus in 1995 zijn gehuwd, wat ook vóór de machtsovername van de taliban was. Van een Afghaan met een beperkte studie kan worden aangenomen dat hij geen exact tijdsgevoel heeft. Een leeftijdsverschil van acht jaar mag echter meer dan bevreemdend worden genoemd. Doorheen uw verklaringen geeft u namelijk te kennen dat u wel over een goed tijdsbesef beschikt. Zo kan u de sterfdatum van Qazi

Khan Mohammad exact weergeven (CGVS, p. 13), kan u uw geboortedatum geven (CGVS, p. 2) en kan u de Afghaanse presidentverkiezingen perfect situeren (CGVS, p. 5). De anomalieën inzake essentiële elementen in uw asielrelaas, doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daaropvolgend is het hoogst merkwaardig dat u de sterfdatum tot op de dag weet van politicus Qazi Khan Mohammad (CGVS, p. 6), maar te kort schiet wanneer die wordt gevraagd van uw vader en uw broer. De dood van Qazi Khan Mohammad situeert u op 19 dalwa 1387 (CGVS, p. 6), de dood van uw broer ergens in 1385 of 1386 en de dood van uw vader rond sanbula 1378 (CGVS, p. 13). Als reden hiervoor haalt u aan dat u niet naar school bent geweest en dat Qazi Khan Mohammad een prominent lid was uit uw dorp (CGVS, p. 13). Nochtans mag er worden van uitgegaan dat u uw familie ook als belangrijk aanschouwt zeker omdat u beide sterfgevallen associeert met uw problemen met de taliban.

De ongeloofwaardigheid van uw asielverhaal wordt nog versterkt doordat uw verklaringen over de talib die u zou belagen erg vaag zijn. Zo weet u behalve zijn naam, A.(...) W.(...), en zijn ruime afkomst, Beshood, niets van de man die met uw echtgenoot wou huwen, uw vader heeft vermoord, uw moeder heeft geslagen, u heeft beschoten en verwond, u heeft doen verhuizen en u uw land van herkomst en gezin heeft doen ontvluchten. U weet zelfs niet of die man nog in leven is (CGVS, p. 18). Er mag worden vanuit gegaan dat een persoon die jarenlang in angst leeft te worden vermoord, zoveel mogelijk informatie vergaart over de persoon die hem viseert. Zeker omdat u verklaart dat uw schoonvader hem kende (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u zelf bij benadering niets kan zeggen over de persoon die uw leven drastisch heeft beïnvloed, doet dan ook heel wat vragen rijzen bij het bestaan van die talib of uw vrees ervoor.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat **de documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt niets vertellen over de problematiek die aan de basis ligt van uw asielmotieven**. Zowel in de brief van de school van uw kinderen (Stuk 1, Vertaling CGVS, p. 10) als die van de dorpsoudsten (Stuk 2, Vertaling CGVS, p. 11) wordt met geen woord gerept over uw persoonlijk conflict met een talib én wordt er met geen woord gerept over de aanslag op uw huis twee maand voor uw vlucht uit Afghanistan. Ook de foto van uw vader en de familiefoto van u en uw broer bewijzen niets over uw problemen, zelf niets over de aanleiding ervan (Stuk 5). De foto van uw vader toont weliswaar dat de man op deze foto is gestorven, maar zegt niets over de reden van die dood. Deze foto's tonen zelfs geen enkele bloedverwantschap aan tussen u en de andere op deze foto's. Op deze foto's is dan ook geen enkele link merkbaar naar uw persoonlijke problemen.

Bovendien bent u er **niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer zou zijn omgekomen in een aanslag**. Dit in het jaar 1385-86 (2006-2007 volgens de Gregoriaanse leeftijd) (CGVS, p. 14). Zo legt u geen enkel bewijs neer van hem als agent én legt u geen enkel bewijs neer van de aanslag waarin hij zou zijn omgekomen. Bovendien rept u op de vragenlijst voor het CGVS op 18/06/2012 met geen woord over de moord op uw broer. Er mag worden verwacht dat u dit essentieel element inzake uw asielmotieven steeds aanhaalt wanneer naar uw asielmotieven wordt gevraagd. En ook al zou uw broer bij de politie zijn geweest en zijn gedood in een aanslag, nog bestaat er geen indicatie dat die aanslag gelinkt zou zijn met uw persoonlijke problemen. U verklaart namelijk zelf dat uw broer gedood werd tijdens zijn werk, op een nachtelijke missie in het district Beshood. Hij was de enige die werd gedood omdat hij het wapen vasthield op de wagen (CGVS, p. 13). Het is dan ook veel waarschijnlijker dat hij is omgekomen in een aanslag van veralgemeend geweld tegen een overheidsinstantie, dan dat hij werd vermoord omwille van uw interpersoonlijke problemen met één talib. Deze conclusie wordt versterkt doordat u op het moment van zijn dood reeds zeven jaar niets had gehoord of gezien van de taliban en u ook de vijf jaar daarna niets meer zou horen of zien van de taliban, tot het moment dat ze uw huis aanvielen in het begin van 1390 (april 2011).

Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd de aanval op uw huis in 1390 (2011) aannemelijk te maken. Opnieuw legt u hier geen enkel bewijs over neer en reppen, zoals eerder gemeld, ook de brief van de school van uw kinderen en de brief van de dorpsoudsten er met geen woord over, wat markant is aangezien de aanslag in hun dorp plaatsvond. Ook uw geschetste context komt niet plausibel over. U verklaart dat, nadat uw moeder mannen over de muur had zien klimmen en alarm had geslagen (CGVS, p. 16), u onmiddellijk uit uw raam dook naar het huis van uw oom, en alle anderen, onder wie uw neven en andere Shari's, begonnen te schieten (CGVS, p. 14). Doordat het reeds jaren windstil was geweest rond uw problemen, is het frappant dat enkel u zich onmiddellijk geïrriteerd voelde. Er was namelijk geen enkele indicatie dat die mannen het op u hadden gemunt. Bovendien bent u ook inconsistent over uw verwondingen. Zo weet u in eerste instantie niet of u geraakt werd door een kogel of een steen (CGVS, p. 13), maar verklaart u later wel dat de kogel door uw been ging en er weer uitkwam (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u geen enkel geloofwaardig motief naar voren brengt over de aanlag op uw huis, nota bene de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan, brengt uw geloofwaardigheid te zijn aangevallen door de taliban een zoveelste knauw toe. Bovendien is het

onwaarschijnlijk dat de taliban een decennia lang energie zouden steken in het zoeken en doden van één persoon omdat één talib verliefd was op diens vrouw.

Bovendien had de taliban meerdere kansen om u te vinden en te doden. U verklaart namelijk dat u om de twee tot drie maand naar het ziekenhuis van Naloma ging (CGVS, p. 6), het dorp waar u woonde toen de taliban u zou hebben aanviel. Het is dan ook frappant en tegenstrijdig dat u enerzijds verklaart het huis lange tijd niet te zijn uitgekomen (CGVS, p. 14), maar anderzijds wel op regelmatige basis terug keerde naar de plaats waar de taliban u een eerste en toen nog enige maal zouden hebben aangevallen. Dit gedrag komt strijdig over met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot bent u er ook niet in geslaagd de aanval van de taliban op uw kinderen geloofwaardig te maken. Ten eerste heeft u deze aanval opnieuw niet aangehaald op de vragenlijst voor het CGVS op 18/06/2012. Nochtans zou uw moeder u al op de hoogte hebben gebracht van deze aanval toen u in Griekenland contact met haar had opgenomen (CGVS, p. 11). Aangezien het hier opnieuw om een essentieel punt gaat in uw asielaanvraag, mag worden verwacht dat u dit aanhaalt wanneer wordt gevraagd naar uw problemen. Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid hierover verder ondermijnd doordat uw verklaringen niet coherent zijn met de door u neergelegde bewijzen. Zo verklaart u dat de talibs uw kinderen niet hadden toegesproken (CGVS, p. 11). De brief van de school van uw kinderen haalt echter aan dat zij door de taliban werden gevisieerd omdat ze voor de overheid werken (CGVS, p. 10), een reden die trouwens nergens weer te vinden is in uw verklaringen. De brief van de dorpsoudsten haalt dan weer aan dat de taliban u uitgeleverd wou zien (CGVS, p. 11). Aangezien beide brieven een motief aanhalen voor de dreiging van de taliban, mag er worden vanuit gegaan dat zij daadwerkelijk uw kinderen hadden toegesproken. Vervolgens is de chronologie tussen uw verklaringen en de brief van de dorpsoudsten niet coherent. De dorpsoudsten halen aan dat eerst uw vader werd vermoord, nadien uw broer die bij de politie werkte en dat u pas daarna werd aangevallen. Bij die aanval zou u zwaar gewond zijn geraakt (CGVS, p. 11). Deze chronologie strookt niet met uw verklaringen dat alle problemen bij u waren ontstaan en dat uw vader werd gedood toen ook u zwaargewond raakte (CGVS, p. 12). Naast de tegenstrijdigheden met uw verklaringen zijn deze twee brieven ook niet coherent met elkaar, en dit over wie daadwerkelijk werd gevisieerd en over wat het motief daarvoor was. Zo vertelt de schoolbrief dat zowel uw twee dochters, uw zoon als uw broer werden bedreigd door de taliban. Dit omdat ze werken voor de overheid (CGVS, p. 10). De brief van de dorpsoudsten haalt dan weer enkel aan dat het uw jongere broer is die werd bedreigd en dit om u aan hen over te leveren (CGVS, p. 11). De incoherenties tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten en tussen de documenten onderling brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van deze documenten grote schade toe, waardoor weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen dat uw kinderen werden bedreigd door de taliban. Hierdoor wordt ook uw algemene geloofwaardigheid verder aangetast.

Uw tegenstrijdige, incoherente en vage antwoorden, de negatieve vaststellingen over uw documenten en het ontbreken van concrete bewijzen laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban werd gevisieerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. **U kunt de onveilige situatie in uw district Dara-I-Nur echter vermijden door u te vestigen in Jalalabad.**

Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Jalalabad. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou worden gevisieerd. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Dara-I-Nur te ontlopen. Bovendien dient opgemerkt dat u het Pashtoun machtig bent (CGVS, p. 5), een taal die door meer dan negentig procent wordt gesproken in Jalalabad. Ook beschikt u als Afghaanse kleermaker (CGVS, p. 7) over een professionele vaardigheid die u een inkomen kan bezorgen in Jalalabad. Ook haalt u aan dat u over een rijke familie beschikt. Uw neef langs moeders zijde zou zonder enig land te hebben moeten verkopen uw vlucht naar Europa hebben bekostigd. Ook beschikt deze familie over 15 jerip grond en hebben ze veel geld. Bovendien hebben jullie goede banden (CGVS, p. 15). Bovendien beschikt u nog over een huis in Khewa. Tot slot toonde u als volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad

Jalalabad een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar het district Dara-I-Nur en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie weliswaar in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). **Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Jalalabad.**

De overige door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit, die niet wordt betwist. De foto's, de brief van de school van uw kinderen en de brief van de dorpsoudsten werden eerder al besproken om onduidelijkheden en inconsistenties aan te tonen in uw asielrelaas. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). De neergelegde documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Aangezien uw verklaringen en de door u neergelegde documenten een grote incoherentie vertonen, kan dan ook geen waarde worden gegeven aan deze door u neergelegde documenten. Uw Belgische documenten tonen dan weer enkel uw medische gezondheidstoestand aan, maar zeggen niets over de oorzaak ervan.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te

verklaren of te weerleggen. Hij is de mening toegedaan dat hij voldoende informatie heeft aangedragen ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Hij wist tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Afghanistan. Dat hij niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te beantwoorden impliceert volgens verzoeker niet dat zijn relaas als dusdanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt zijn asielrelaas als duidelijk doorleefd naar voren, aldus nog verzoeker. Voorts wijst verzoeker erop dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas en stelt hij dat het Commissariaat-generaal naast de neergelegde documenten zijn asielaanvraag ook dient te beoordelen in het licht van zijn verklaringen, die coherent en plausibel zijn en overeenstemmen met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert hij uitgebreid uit het Amnesty International Year Report 2012, waarin de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd wordt beschreven.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), herhaalt verzoeker zijn argumentatie zoals uiteengezet onder het tweede middel en stelt hij dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid.

2.5. Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

Ter zitting legt verzoeker een niet-vertaalde verklaring van de dorpsoudsten en een Engelstalig attest in verband met de dood van zijn broer neer.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielrelaas heel wat inconsistenties vertoont die zijn geloofwaardigheid aantasten, in het bijzonder zijn bewering tijdens de talibanperiode te zijn gehuwd, wat niet strookt met zijn verklaringen omtrent zijn leeftijd op het ogenblik van zijn huwelijk en de inhoud van de door hem voorgelegde taskara en hij tevens te kort schiet wanneer wordt gevraagd naar de sterfdatum van zijn vader en zijn broer, (ii) zijn verklaringen over de talib die hem zou belagen erg vaag zijn en hij zelfs bij benadering niets kan zeggen over de persoon die zijn leven drastisch heeft beïnvloed, (iii) de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegt niets vertellen over de problematiek die aan de basis ligt van zijn asielmotieven, zoals omstandig wordt toegelicht, (iv) hij geen enkel bewijs neerlegt van zijn broer als agent, noch van de aanslag waarin hij zou zijn omgekomen, hij bij het invullen van de vragenlijst met geen woord repte over de moord op zijn broer en ook al zou zijn broer bij de politie zijn geweest en zijn gedood in een aanslag, er geen indicatie bestaat dat die aanslag gelinkt zou zijn aan zijn persoonlijke problemen en het veel waarschijnlijker is dat hij is omgekomen in een aanslag van veralgemeend geweld tegen een overheidsinstantie, temeer hij op het moment van de dood van zijn broer reeds zeven jaar niets had gehoord of gezien van de taliban en hij ook de vijf jaar daarna niets meer zou horen of zien van de taliban tot het moment dat ze zijn huis aanvielen in het begin van 1390, (v) hij er ook niet in geslaagd is

de aanval op zijn huis in 1390 (2011) aannemelijk te maken daar hij hier geen enkel bewijs over neerlegt, de door hem geschetste context niet plausibel overkomt, zoals wordt toegelicht en hij bovendien inconsistent is over zijn verwondingen, (vi) het onwaarschijnlijk is dat de taliban een decennia lang energie zouden steken in het zoeken en doden van één persoon omdat één talib verliefd was op diens vrouw, de taliban bovendien meerdere kansen had om hem te vinden en te doden en het gegeven dat hij op regelmatige basis terugkeerde naar het dorp waar hij woonde toen de taliban hem zou hebben aangevallen strijdig overkomt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, (vii) hij er ook niet in geslaagd is de aanval van de taliban op zijn kinderen geloofwaardig te maken daar hij deze aanval niet heeft aangehaald bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, zijn verklaringen hierover niet coherent zijn met de door hem neergelegde bewijzen en ook de brief van de school en de brief van de dorpsoudsten niet coherent met elkaar zijn, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (viii) hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Jalalabad, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (ix) de overige door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen daar zijn taskara enkel zijn identiteit betreft, die niet wordt betwist, en zijn Belgische documenten enkel zijn medische gezondheidstoestand aantonen maar niets zeggen over de oorzaak ervan.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het vierde middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Waar in de bestreden beslissing heel wat inconsistenties in zijn asielrelaas worden aangehaald aangaande zijn leeftijd op het ogenblik van zijn huwelijk, benadrukt verzoeker dat de datum opgegeven bij zijn eerste verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de correcte datum is. Hij is in 1995 getrouwd. Voordien waren er reeds afspraken gemaakt met de familie van het meisje, welke gepaard gingen met een ceremonie en een feest, maar het "echte" huwelijk vond plaats in 1995. Bijgevolg kan er volgens verzoeker geen sprake zijn van verschillende huwelijksdata.

Vooreerst benadrukt de Raad dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Voorts kan de argumentatie in het verzoekschrift geenszins een verklaring bieden voor verzoekers onduidelijke verklaringen over zijn leeftijd op het ogenblik van zijn huwelijk, noch voor het feit dat hij beweert onder het talibanregime te zijn gehuwd, terwijl een eenvoudige rekensom leert dat hij in de verschillende versies van zijn verklaringen hetzij tijdens de communistische periode, hetzij tijdens de Mujahedinperiode in het huwelijksbootje moet zijn gestapt, in ieder geval dus vóór de talibanperiode. Waar verzoeker in dit verband nog betoogt dat de scheiding tussen het Mujahedinregime en het talibanregime niet te strikt mag worden gezien vermits veel personen die tijdens het Mujahedinregime de plak zwaaiden nadien nog steeds aan de macht waren maar hun getrouwheid aan de taliban hadden gezworen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit klemmt des te meer gelet op het verschil in levensomstandigheden voor en na het aan de

macht komen van de taliban in Afghanistan. Van verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij bij machte is correct toe te lichten tijdens welk regime hij in het huwelijk is getreden en hoe oud hij op dat ogenblik bij benadering was, wat in casu niet het geval blijkt te zijn zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing (bestreden beslissing § 3 van de motivering).

2.8. In zoverre hem wordt verweten vage verklaringen te hebben afgelegd over de talib die hem en zijn echtgenote zou belagen, voert verzoeker aan dat deze man voor hem een volstrekt onbekende is. Hij zou indertijd zijn oog hebben laten vallen op zijn echtgenote, die bijzonder knap is. Verzoeker stelt echter nooit contact te hebben gehad met deze talib.

Met dergelijke argumentatie slaagt verzoeker er geenszins in een plausibele verklaring te bieden voor zijn verregaande onwetendheid over de man die aan de grondslag zou liggen van de door hem voorgehouden problemen en vermag hij evenmin afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dienaangaande van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: ***“De ongeloofwaardigheid van uw asielverhaal wordt nog versterkt doordat uw verklaringen over de talib die u zou belagen erg vaag zijn. Zo weet u behalve zijn naam, A.(...) W.(...), en zijn ruime afkomst, Beshood, niets van de man die met uw echtgenoot wou huwen, uw vader heeft vermoord, uw moeder heeft geslagen, u heeft beschoten en verwond, u heeft doen verhuizen en u uw land van herkomst en gezin heeft doen ontvluchten. U weet zelfs niet of die man nog in leven is (CGVS, p. 18). Er mag worden vanuit gegaan dat een persoon die jarenlang in angst leeft te worden vermoord, zoveel mogelijk informatie vergaart over de persoon die hem viseert. Zeker omdat u verklaart dat uw schoonvader hem kende (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u zelf bij benadering niets kan zeggen over de persoon die uw leven drastisch heeft beïnvloed, doet dan ook heel wat vragen rijzen bij het bestaan van die talib of uw vrees ervoor.”***, vaststellingen en overwegingen welke dan ook staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.9. Wat betreft zijn bewering dat zijn broer zou zijn omgekomen in een aanslag, wijst verzoeker erop dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat zijn broer als enige werd gedood *“omdat hij het wapen vasthield op de wagen”*. Verzoeker vervolgt dat het algemeen bekend is dat op de achterzijde van pick-ups en omgebouwde jeeps een .50 mm wapen of een mitrailleur van een lichter kaliber (bv. 7.62 mm) wordt bevestigd teneinde voldoende dekking te kunnen bieden. Vermits er rond deze mitrailleur geen beschermende koepel wordt gebouwd zoals bij tanks, is de bediener van het machinegeweer een zittend doelwit voor vijandige eenheden. Door de grote vuurkracht is het in theorie wenselijk dat de bediener van het machinegeweer als eerste wordt uitgeschakeld, aldus nog verzoeker.

Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker met zijn betoog meent te kunnen aantonen dat zijn broer daadwerkelijk bij een aanslag om het leven zou zijn gekomen, laat staan dat deze aanslag gelinkt zou zijn aan zijn persoonlijke problemen. De argumentatie in het verzoekschrift lijkt de Raad integendeel eerder een bevestiging van de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het veel waarschijnlijker is dat verzoekers broer, zo hij inderdaad bij de politie zou zijn geweest en zou zijn gedood in een aanslag, is omgekomen in een aanslag van veralgemeend geweld tegen een overheidsinstantie. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op het moment van de dood van zijn broer reeds zeven jaar niets had gehoord of gezien van de taliban en hij ook de vijf jaar daarna niets meer zou horen of zien van de taliban tot het moment dat ze zijn huis aanvielen in het begin van 1390. Het ter zitting neergelegde document met betrekking tot de dood van zijn broer is niet van dien aard dat het voorgaande overwegingen in een ander daglicht kan plaatsen. Daargelaten het feit dat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat dit Engelstalig document, zonder hoofding van een ziekenhuis en gedateerd op 3 april 2013 terwijl verzoekers broer reeds in 2006 of 2007 om het leven zou zijn gekomen, als complaisancestuk voor onderhavige procedure werd opgemaakt, kan hieruit evenmin blijken dat de dood van zijn broer verband zou houden met verzoekers voorgehouden problemen. In het document wordt immers slechts geattesteerd dat verzoekers broer tijdens zijn werk werd gedood toen zijn patrouille werd beschoten door terroristen zodat dit stuk derhalve andermaal een bevestiging vormt van de stelling dat het veel waarschijnlijker is dat verzoekers broer, zo hij inderdaad bij de politie zou zijn geweest en zou zijn gedood in een aanslag, is omgekomen in een aanslag van veralgemeend geweld tegen een overheidsinstantie.

Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens geen enkele verklaring voor het feit dat hij bij het invullen van de vragenlijst met geen woord repte over de moord op zijn broer terwijl dit nochtans een essentieel element in zijn asielrelaas blijkt uit te maken.

2.10. Betreffende de aanval op zijn huis, bevestigt verzoeker zijn eerdere verklaringen dat zijn moeder alarm sloeg toen zij mannen over de muur had zien klimmen. Verzoeker stelt dat hij niet bijzonder vaardig is met geweren en dat hij niet goed kan schieten. Om deze reden vond hij het verstandiger om het hazenpad te kiezen, uit zijn raam te duiken en het schieten over te laten aan zijn familieleden. Hij werd hierbij geraakt door een kogel. Vermits zijn familie geen andere problemen had of in vetes verwickeld was, kon het niet anders dan dat deze mannen het op hem en zijn vrouw gemunt hadden, aldus nog verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat geen dienstig verweer vormt om de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te ontkrachten en aannemelijk te maken dat hij bij deze beweerde aanval, waarvan verzoeker overigens niet het minste begin van bewijs bijbrengt, persoonlijk gevisieerd werd. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij dermate ontredderd was dat hij eerst niet wist of hij door een kogel of een ander voorwerp (bijvoorbeeld een steen die van een muur afspringt als gevolg van een kogelinslag) werd geraakt en hij zich pas achteraf realiseerde dat hij geraakt was door een kogel die door zijn lichaam was gegaan en er terug was uitgekomen, kan dit niet in het minst verklaren waarom hij tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog steeds niet in staat bleek te zijn om coherente verklaringen af te leggen over zijn verwondingen.

2.11. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer voert tegen het onderdeel van de motivering waar wordt gesteld dat (i) hij te kort schiet wanneer wordt gevraagd naar de sterfdatum van zijn vader en zijn broer, (ii) het onwaarschijnlijk is dat de taliban een decennia lang energie zouden steken in het zoeken en doden van één persoon omdat één talib verliefd was op diens vrouw, de taliban bovendien meerdere kansen had om hem te vinden en te doden en het gegeven dat hij op regelmatige basis terugkeerde naar het dorp waar hij woonde toen de taliban hem zou hebben aangevallen strijdig overkomt met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en (iii) hij er ook niet in geslaagd is de aanval van de taliban op zijn kinderen geloofwaardig te maken daar hij deze aanval niet heeft aangehaald bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS, zijn verklaringen hierover niet coherent zijn met de door hem neergelegde bewijzen en ook de brief van de school en de brief van de dorpsoudsten niet coherent met elkaar zijn, zodat ook deze overwegingen staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin enig concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de beweerde vrees voor vervolging.

Het ter zitting neergelegde attest van de dorpsoudsten is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en het stuk derhalve niet in overweging wordt genomen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielaanvraag en hij stelt dat het Commissariaat-generaal naast de neergelegde documenten zijn asielaanvraag ook en in de eerste plaats dient te beoordelen in het licht van zijn verklaringen, dat documenten van ondergeschikt belang zijn en dat het zelfs zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend, benadrukt de Raad dat, in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, verzoeker er niet in slaagt de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen door middel van coherente en geloofwaardige verklaringen, noch met overtuigende stavingstukken. Het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vage, incoherente en tegenstrijdige verklaringen, de negatieve vaststellingen over zijn documenten en het gebrek aan concrete bewijzen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de taliban. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker niet als vluchtelingen kan worden erkend, die in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze wordt ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.13.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist deze motivering en stelt dat uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan geen optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Met het betoog dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, en de verwijzing naar het Amnesty International Year Report 2012, brengt verzoeker echter geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en die specifiek betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Jalalabad niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, uit het door verzoeker geciteerde rapport kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (CASE OF N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09), 20 juli 2010: *"Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention."*). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich met zijn gezin te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad. Verzoeker, die het Pashtou machtig is, die als kleermaker over een professionele vaardigheid beschikt die hem een inkomen kan bezorgen in Jalalabad en die bovendien uit een rijke familie komt, toont immers niet aan dat hij niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden en aldus in het onderhoud van zijn gezin te voorzien in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.15. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.16. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS